

min nyvunna bekantskap, hade författaren och Charles Andrew uppgjort vissa preliminära överenskommelser med avseende å den närmaste framtiden, vars verksamhet skulle förläggas till distriktet Bay of Islands.

Då jag gick ombord på ångaren »Ringarooma», som låg klar att avgå till Russel, kände jag mig gripen av den där märkvärdiga känslan, man får, då man går mot ett äventyrligt liv i okända och ociviliserade trakter. Jag föreställde mig nämligen saken så. Vi skulle komma bland landets »vildar» och ännu hade jag ingen annan vetskap om maorifolket, än det lilla jag inhämtat i ett par böcker och det Charley beskrivit för mig. Men det var tillräckligt att sätta fantasien i full rörelse. — — —

Då vi stucko in i den lilla hamnen i Russel, där det gamla minnesrika Kororarika legat som en civilisationens utpost i Maoriland, vid Marapuhi-stammens sagoomspunna vik — nyktrade jag till betydligt. Här fanns det ju för 75 år sedan skeppsvarv, trankokerier och magasiner på varenda tum av stranden, och en stad av blockhus och villor klättrade upp för höjderna. Nu var allt detta borta, och den lilla stad, som efter Heke-upproret anlades i st. f. den nedbrända, hade fått ett annat läge såväl som namn och var mycket mindre. Platsen hade, från att ha varit landets viktigaste punkt, sjunkit ned till dess mest obskyra — den enda plats i landet, mig veterligt, som deklinerat i stället för avancerat.

Vårt närmaste mål från Russel var en liten köping (township) som bär namnet Kawa Kawa, där vi ämnade stanna över natten, för att sedan fortsätta vidare inåt landet. Efter ett par timmars vistelse i Russell begåvo vi oss ombord på en större segelkutter, som vi medföljde till en lastageplats. Därifrån skulle vi medfölja ett järnvägståg till Kawa Kawa. Detta var ju civiliserat, eller hur? Denna lilla järnvägsstump var den förstbyggda å Nordön och ägdes av Kawa Kawa kolgruvbolag som anlagt densamma, för att kunna utskeppa sina kol.